

Armo & Totuus

No. 2 / 2008

” Jumala on minun kanssani ja varjelee
minut sillä tiellä, jota nyt kuljen”

(1 Moos. 28:20)

- 2 Oikea herätys / J. I. Packer
- 3 Asema ja käytäntö / William MacDonald
- 6 Seurakunta – universaali ja paikallinen / Douglas J. H. Mowat
- 7 Merkkilahjojen aika on ohitse / John C Whitcomb
- 8 Luopumus / William MacDonald
- 9 Tiede vastaan Jumala / Tuntematon

Keitä me olemme?

Olemme uskovia, jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen. Me uskomme,

että on olemassa vain yksi Jumala, joka on ollut olemassa ikuisesti kolmena selvästi erottuvana persoonana: Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä.

että Jeesus Kristus oli Jumala ihmismuodossa; että Hän syntyi neitseestä; että Hän kuoli antaen itsensä uhriksi syntisten edestä; että Hän nousi ruumiillisesti kuolleista ja astui taivaisiin.

että syntiinlankeemuksen seurauksena ihmiskunta on synnin alaisuudessa ja että jokainen ihminen on syntinen luonnoltaan ja teoiltaan.

että Jumala tarjoaa meille armossaan ja hyvydessään täydellistä ja ilmaista pelastusta Jeesuksessa Kristuksessa ja että tämä pelastus annetaan meille lahjaksi.

että henkilökohtaisen katumisen ja uskon kautta Jeesukseen Kristukseen ihminen syntyy uudesti, vastaanottaa Pyhän Hengen, julistetaan syyttömäksi Jumalan edessä, saa ehtoitta anteeksi kaikki syntinsä, saa ikuisen elämän ja muuttuu uudeksi luomukseksi Jeesuksessa Kristuksessa.

että Jeesukseen Kristukseen uskova ihminen voi tietää ja olla varma pelastuksestaan ja että tämä ei koskaan joudu kadotukseen.

että uskovat tulisi kastaa upottamalla, joka on ulkoinen merkki uskovan sisällä tapahtuneesta Jumalan puoleen kääntymisestä.

että tosi seurakunta, Kristuksen ruumis, koostuu kaikista tosi uskovista alkaen ensimmäisestä helluntaista aina seurakunnan ylöstempaukseen asti.

että paikallisseurakunta koostuu tosi uskovista, jotka on kastettu ja jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen nimeen apostolien opetuksen mukaisesti.

että jokaisella uskovalla on Jumalan edessä papin tehtävä.

että Raamattu on Jumalan Sana ja että se on Hänen täydellinen ja lopullinen ilmoituksensa.

web: <http://www.JeesusOnHerra.com>

Oikea herätys

Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu. Se teko on täydellinen ja Paavali luottaa jokaisen lukijansa, kuten itsekin, nauttivan elämisestä Jumalan heitä kohtaan kohdistuvan voimakkaan ja pysyvän rakkauden tiedostamisessa.

Ja tämän ymmärtämisen syvempi kasvu on juuri sitä Pyhän Hengen jatkuvaa työtä niissä, jotka ovat Hänet saaneet - siis kaikissa niissä, jotka ovat uudestisyntyneet ja ovat tosi uskovia. Mutta tähän jää tänä päivänä jonkin toisen jalkoihin. Me olemmekin syventyneet poikkeuksellisiin, satunnaisiin ja ei-yleisiin Hengen virkoihin unohtaen ne arkipäiväiset, tavalliset palvelukset.

Näin me osoitamme paljon suurempaa mielenkiintoa parantamisen lahjoihin ja kieliin - lahjoihin, kuten Paavali osoitti, joihin kaikilla uskovilla ei joka tapauksessa ollut osuutta (1 Kor. 12:28-30) - kuin mielenkiintoa Hengen arkipäiväiseen virkaan antaa rauhaa, iloa, toivoa ja rakkautta, sydämiimme vuodatetun Jumalan rakkauden tuntemisen kautta. Ja kuitenkin tämä jälkimmäinen on paljon tärkeämpää kuin edellinen. Korinttolaisille, jotka pitivät sitä itsestäänselvyytensä, että "mitä enemmän kieliä, sitä hauskeempaa - ja jumalisempaa myös!", Paavali oli painotettava, että ilman rakkautta - pyhitystä, Kristuksen kaltaisuutta - kielistä oli hyötyä tasan ei yhtään mihinkään (1 Kor. 13:1).

"Sentähden minä notkistan polveni Isän edessä ... että hän kirkkautensa runsauden mukaisesti antaisi teidän, sisällisen ihmisenne puolesta ...niin että te, rakkauteen juurtuneina ja perustuneina, voisitte kaikkien pyhien kanssa käsittää, mikä leveys ja pituus ja korkeus ja syvyys on, ja oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä; että tulisitte täyteen Jumalan kaikkea täyteyttä."

On traagista, jos useassa paikkaa viriävä ja rukoiltu herätys muuttuikin "uuden korinttolaisuuden" umpikujaksi. Ei siis niin, että kielten perään hinkuilulla saisimme Jumalan lähettämään meille, kuolettuneelle seurakunnalle, sen OIKEAN herätyksen - vaan kaipaamalla ja janoten, että Pyhä Henki vuodattaisi Jumalan rakkautta sydämiimme valtavammalla voimalla. Koska vain siten (mitä vaadittuna usein edeltää syvä synnin seulominen sielussa) yksilötason herätys alkaa, ja sitä kautta herätys seurakunnassa - se joka kerran alkoi, ja joka näin pysyy yllä.

Kirjasta "Jumalan Tunteminen".

J.I.Packer

Asema ja käytäntö

Uuden testamentin sisällön avautumiseksi ei ole olemassa parempaa avainta kuin se, että oppii ymmärtämään, että on olemassa ero uskovan asemalla ja hänen olotilallaan käytännössä. Jos et osaa erottaa näitä kahta asiaa toisistaan, tulet takuulla törmäämään raamatunkohtiin, jotka tuntuvat sinusta todella sekavilta tai jopa näennäisen ristiriitaisilta.

Sanottakoon lyhyesti, että kristityn asemalla tarkoitetaan hänen asemaansa Kristuksessa - kaikkea sitä, mitä uskova on Kristuksessa. Kristityn käytännön olotilalla tarkoitetaan sitä, mitä hän on omassa itsessään - tai pikemminkin sitä, mitä hänen tulisi olla käytännössä. Hänen asemastaan puhuessamme tarkastelemme asiaa opilliselta kannalta, kun taas käytännön olotilasta puhuttaessa kyseessä on kristityn velvollisuus.

On olemassa ero sen välillä, mitä uskova on Kristuksessa ja mitä hän on omassa itsessään. Armo on antanut Kristuksessa olevalle ihmiselle täydellisen aseman Jumalan edessä. Hänet on hyväksytty Rakastetussa (Ef. 1:6) ja hän on vapaa kaikista vajavaisuuksista ollessaan Kristuksessa (Kol. 2:10). Hänen syntinsä on annettu anteeksi ja hän on saanut pukea ylleen Jumalan koko vanhurskauden (2. Kor. 5:21). Ei ole millään tapaa julkeaa, jos uskova sanoo itsestään:

Lähellä, niin kovin lähellä Jumalaa
En voisi enää lähempänä olla;
Sillä Jumalan Pojassa
Olen yhtä lähellä Jumalaa kuin Hän.
Rakas, niin kovin rakas Jumalalle,
En voisi enää rakkaampi olla; Rakkaus,
jolla Hän Poikaansa rakastaa, On sama,
jolla Hän rakastaa minua.

Uskovan käytännön olotila onkin sitten taas jotain aivan muuta. Valitettavasti se on kaukana täydellisestä. Useimmiten se vaihtelee päivästä toiseen. Joskus uskova on kuin vuoren huipulla hengellisesti. Toisinaan hän on kuin tappion tantereilla.

Jumalan tahto on kuitenkin, että käytännön olotilamme muistuttaisi yhä lisääntyvässä määrin asemaamme Kristuksessa. Rakkaudesta Häneen, joka antoi henkensä puolestamme, meidän jokapäiväisen elämämme tulisi jatkuvasti kasvaa kohti suurempaa Kristuksen

kaltaisuutta. Tietenkään emme voi koskaan saavuttaa täydellistä olotilaa tässä elämässä; se ei ole todellisuutta meille kuin vasta jättäessämme tämän elämän tai Vapahtajan palatessa maan päälle. Mutta tämän prosessin tulisi olla jatkuva; meidän tulisi olla käytännössä yhä enemmän sen kaltaisia kuin olemme asemaltamme Kristuksessa.

Kun saamme nähdä Vapahtajan, muutumme automaattisesti Hänen kaltaiseksi (1. Joh. 3:2). Tämä muodonmuutos tapahtuu Jumalan voimasta ilman meidän puuttumistamme asiaan. Mutta voimme tuoda Jumalalle enemmän kunniaa, jos Hänen kansanaan kasvamme Herran Jeesuksen kaltaisuudessa jo tämän elämän aikana.

Mutta miten pystyt sitten sanomaan, milloin tietty raamatunkohta käsittelee asemaamme Kristuksessa, milloin omaa käytännön olotilaamme? Sinun tulisi kiinnittää huomiosi sellaisiin lauseisiin, joissa esiintyy sanat "Kristuksessa", "rakastetussa" tai "Hänessä". Kun törmäät tällaiseen raamatunkohtaan, voit tavallisesti olla varma, että kirjoittaja puhuu siinä asemastamme Kristuksessa (ks. Ef. 1:3-14). Paras tapa tunnistaa, milloin kirjoittaja puhuu käytännön olotilastamme, on tarkastella jakeita, joissa puhutaan, mitä meidän tulisi olla tai tehdä.

Uudessa testamentissa järjestys on poikkeuksetta sellainen, että asema tulee ensin, sitten käytännön olotila. Useat Uuden testamentin kirjeistä on muotoiltu tätä järjestystä noudattaen. Esimerkiksi Efesolaiskirjeen kolme ensimmäistä lukua kuvaavat, mitä olemme Kristuksessa; kolme viimeistä lukua puolestaan kuvaavat, millaisia meidän tulisi olla päivittäisessä elämässämme. Kolmessa ensimmäisessä luvussa olemme taivaallisissa Kristuksessa; kolmessa viimeisessä luvussa taasen käsittelemme kodin ja liike-elämän kiperiä ongelmia.

Katsotaanpa nyt kuinka paljon helpompaa on lukea Uutta testamenttia, kun on oppinut erottamaan toisistaan nämä kaksi asiaa. Seuraavassa seitsemän esimerkkiä, joissa meidän on tehtävä ero uskovan aseman ja hänen käytännön olotilansa välillä.

Esimerkki 1:

Asema ja käytäntö

Uskovan asema: 'Sillä Hän on yhdellä ainoalla uhrilla ainoa teknyt täydellisiksi ne, jotka pyhitetään.' (Heb.10:14)

Uskovan käytännön olotila: 'Olkaa siis te täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on.' (Matt.5:48)

Ensimmäinen jae sanoo, että kaikki uskovaiset ovat täydellisiä; toisessa sanotaan, että kaikkien uskovaisten tulisi olla täydelliset. Tällainen puhe saattaisi kuulostaa hyvinkin ristiriitaiselta, ellemmme ymmärtäisi, että ensimmäinen jae puhuu asemastamme ja toinen olotilastamme.

Esimerkki 2:

Uskovan asema: "Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä?" (Room.6:2)

Uskovan käytännön olotila: 'Niin tekni pitääkää itsenne synnille kuolleina.' (Room.6:11)

Sinä olet kuollut pois synnistä - tähän asemaan armo on sinut asettanut. Ole siis kuollut synnille joka päivä; tällainen tulisi olla sinun käytännön olotilasi.

Esimerkki 3:

Uskovan asema: 'Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä.' (Joh.1:12)

Uskovan käytännön olotila: "Olkaa siis Jumalan seuraajia, niinkuin rakkaat lapset." (Efes.5:1)

Heti kun ihminen syntyy uudesti, hänestä tulee Jumalan lapsi. Siitä lähtien hänen tulisi seurata Jumalaa niin kuin rakas lapsi. Kaikkien Jumalan lasten tulisi muistuttaa Isäänsä eli olla jumalisia.

Esimerkki 4:

Uskovan asema: 'Jumala on uskollinen, hän, jonka kautta te olette kutsutut hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, yhteyteen.' (1.Kor.1:9)

Uskovan käytännön olotila: 'Niin kehoitan siis minä ... teitä vaeltamaan, niinkuin saamanne kutsumuksen arvo vaatii.' (Efes.4:1)

Meidät on kutsuttu ihmeelliseen yhteyteen. Etuoikeuteen liittyy kuitenkin vastuu. Meidän tulee vaeltaa saamamme kutsumuksen arvon mukaisesti.

Esimerkki 5:

Uskovan asema: 'Kaikille Roomassa oleville Jumalan rakkaille, kutsutuille pyhille.' (Room.1:7)

Uskovan käytännön olotila: '... että otatte hänet vastaan Herrassa, niinkuin pyhien sopii.' (Room.16:2)

Paavali kutsuu Rooman kristittyjä pyhiksi; he olivat "erilleen asetettuja". Jos he kerran olivat pelastuneet, niin he olivat pyhiä. Mutta pyhien tulisi myös käyttäytyä pyhästi; tämä on asian käytännöllinen puoli niin kuin se tulee esille esimerkissämme, Room. 16:2.

Esimerkki 6:

Uskovan asema: 'Sillä armosta te olette pelastetut, uskon kautta.' (Efes.2:8)

Uskovan käytännön olotila: '... ahkeroin... pelolla ja vavistuksella, että pelastuisitte.' (Filip.2:12)

Asemamme olemme saaneet lahjaksi Jumalalta. Käytännön elämällemme meidän tulisi ilmaista hänelle kiitollisuuttamme. Huomaa, että asema tulee aina ennen käytännön olotilaamme. Meistä ei tule kristittyjä elämällä niin kuin kristityt, vaan pikemminkin me elämme kristittyä elämää, koska meistä on tullut kristittyjä.

Esimerkki 7:

Viimeisenä esimerkkinämme tarkastelemme Kolossalaiskirjeen lukua 3, jakeita 1-5, ja näytämme kuinka Paavali käsittelee siinä vuoroin asemaamme, vuoroin käytännön olotilaamme.

"Jos te siis olette herätetyt Kristuksen kanssa (uskovan asema), niin etsikää sitä, mikä ylhäällä on, jossa Kristus on, istuen Jumalan oikealla puolella (uskovan käytännön olotila). Olkoon mielenne siihen, mikä ylhäällä on, älköön siihen, mikä on maan päällä (uskovan käytännön olotila). Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämäne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa (uskovan asema). Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne (uskovan käytännön olotila)".

Paavali sanoo itse asiassa, että "Sinä olet kuollut; pysy siis kuolleena". "Sinä olet noussut ylös kuolleista; elä nyt siis ylösnousemuselämää." Asia, joka saattaisi muuten tuntua aivan käsittämättömältä, selkenee, kun ymmärrämme, että apostoli puhuu yhtäällä asemastamme Kristuksessa ja toisaalla siitä, mitä meidän tulisi olla itsessämme.

Asema ja käytäntö

Salli minun lopuksi kertoa, kuinka selvisin kerran vaikeasta ajasta elämässäni, koska olin oppinut ymmärtämään, mikä ero on asemallamme Kristuksessa ja käytännön olotilallamme. Uskoon tultuani kuulin usein miten ihmiset omasta uskostaan todistaessaan lainasivat 2. Korinttolaiskirjeen lukua 5, jaetta 17: 'Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut.'

He kertoivat usein ihmeellisestä muutoksesta, joka oli tapahtunut heidän elämässään - kuinka kaikki vanhat asiat olivat kadonneet ja kuinka kaikki oli muuttunut uudeksi. Siinä istuessani ja kuunnellessani minun oli tapana ajatella: "Voi kunpa minäkin voisin sanoa, että kaikki vanhat asiat ovat kadonneet elämästäni ja että kaikki on muuttunut uudeksi". Mutta niin ei vain ollut. Elämässäni oli yhä jäljellä joitain entisistä huonoista tavoistani, pahoja ajatuksia, vihan puuskia ja monia muitakin kuolinkääreitä kääntymystäni edeltävältä ajalta. Joskus epäilin jopa, olinko edes todella pelastunut.

Sitten eräänä päivänä huomasin tuohon jakeeseen sisältyvän lauseen "Kristuksessa", ja se sai sydämeni hyppäämään ilosta. Silloin ymmärsin, että tuo jae puhuikin minun asemastani - eikä minun käytännön olotilastani. Ja tietysti "Kristuksessa" koko tuo jae onkin aivan totta. Hänessä kaikki vanha on todellakin kadonnut - tuomio, Saatanan valta, kuolemanpelko jne. Hänessä kaikki on uutta - anteeksiantamus, hyväksyminen, vanhurskautus, pyhitys ja monet muut siunaukset. Tuosta päivästä lähtien en ole enää pelännyt kyseistä raamatunkohtaa. Nyt minä rakastan sitä. Ja tietäessäni nyt, mitä olen Kristuksessa, haluan elää niin, että Hän saa olla koko elämäni Herra.

William MacDonald

Seurakunta – universaali ja paikallinen

Seurakunta, kreikan sana “ekklesia”, tarkoittaa “uloskutsuttuja”. Seuraavassa 10 eroavaisuutta ”universaaliseurakunnan” ja ”paikallisseurakunnan” välillä:

Universaaliseurakunta:	Paikallisseurakunta:
1. On näkymätön (Ef. 2:21-22)	1. On näkyvä (Matt. 18:17, 1 Kor. 11:18)
2. On hengellinen (Ef. 1:22-23)	2. On käytännöllinen (1 Kor. 1:1-2)
3. Jokainen uskova on jäsen (1 Kor. 12:13)	3. Kaikki uskovat eivät ole jäseniä (Apt. 9:26, 1 Kor. 5:11, 14:23-24)
4. Ei-uskovat eivät voi päästä sisälle (1 Kor. 12:12, Ef. 5:30)	4. Ei-uskovat voivat päästä sisälle (Apt. 20:29, 30, Gal. 2:4, Juud. 4, 1 Kor. 15:34)
5. Ihminen tulee jäseneksi pelastuksen kautta (1 Kor. 12:12, 1 Piet. 2:4)	5. Ihminen kastetaan ja vastaanotetaan (Apt. 2:41, 42, 9:26-28, Room. 14:1)
6. Uskova ei voi olla erotettu siitä (Room. 8:38-39)	6. Uskova voi olla poistettu siitä (1 Kor. 5:13)
7. Ei ole ”miehiä eikä naisia” (Gal. 3:28)	7. On ”miehiä ja naisia” (1 Kor. 11:1-6, 14:34, 1 Tim. 2:12-13)
8. On jakautumaton (1 Kor. 12:12)	8. Voi olla jakautunut (1 Kor. 1:10)
9. On virheetön (Matt. 16:18, Ef. 5:27)	9. Voi olla turmeltunut (2 Kor. 11:3)
10. Rakentaja on Herra (Matt. 16:18)	10. Rakentajat ovat miehiä (1 Kor. 3:10)

Douglas J. H. Mowat

Merkkilahjojen aika on ohitse

Onko meidän Jumalallamme riittävästi voimaa parantaa kaikenlaisia fyysisiä vaivoja nykyään ja jopa herättää ja kirkastaa niitä, jotka ovat jo kuolleet? Tottakai Hänellä on, koska Hän sanoi: ”Minä olen Herra, kaiken lihan Jumala; onko minulle mitään mahdotonta?”(Jer. 32:27) Yksikään aito uskova ei kiistä sitä.

Meidän ihmeellisellä Jumalallamme on kuitenkin muutakin kuin pelkkää voimaa. Hänellä on myös suunnitelma ja aikataulu maailmalleen ja kansalleen. Kirjoituksista käy selväksi se tosiseikka, ettei Jumala aina tee mitä Hän voisi. Esimerkiksi, Jumala voisi herättää ja kirkastaa muutamia kuolleita uskovia tänään ja muutamian lisää ensi viikolla, mutta tämä olisi vastoin Hänen ilmoitettua aikatauluun fyysisen kirkastumisen osalta: ”Mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksessaan.”(1 Kor. 15:23) Sen vuoksi, ei ole kysymys Hänen voimansa puutteesta eikä meidän uskomme puutteesta, vaan on kysymys Hänen aikataulustaan, mikä sulkee pois uskovien tapauskohtaisten kirkastumisten mahdollisuuden.

Kun henkilökohtainen tragedia kohtasi perhettämme 60-luvun lopulla, jouduin syvästi tekemisiin Jumalan toimintatapojen kanssa sairaiden ja kuolevien uskovien kohdalla. Lähes kahden vuoden vakavan sairastamisen jälkeen vaimoni kuoli, jättäen minut neljän lapsen kanssa. Hänen puolestaan rukoiltiin paljon, ja koettiin suurta luottamusta, että Jumala nostaisi hänet sairastuoteelta. Tämän Hän valitsikin kahdesti armossaan. Mutta nämä parantumiset eivät olleet merkki-ihmeitä (kuten ne, joita Herramme ja Hänen apostolinsa tekivät), eivätkä ne olleet pysyviä.

Seuraavina vuosina tutkin Raamattua ja tulinkin seuraaviin johtopäätöksiin:

1. Jumala voi tehdä mitä tahansa Hän tahtoo.
2. Jopa Raamatun aikoina merkki-ihmeet olivat kuitenkin hyvin harvinaisia. Sen vuoksi on selvää, ettei Jumala tahtonut ihmeellisesti parantaa kaikkia tosi uskovia, jotka tarvitsivat sellaista apua.
3. Näyttävän ihmetekojen palveluksensa loppuaikoina, jopa apostoli Paavali ei voinut enää parantaa ihmisiä, koska se ei ollut Jumalan tahto.
4. Jumalan suunnitelmaan vakavasti sairaiden uskovien kohdalla ei kuulu se, että he menisivät uskollaparantajien luo, vaan kutsua vanhimmat omasta paikallisseurakunnastaan rukoilemaan puolestaan.
5. Herramme lupasi, että apostolit alkaisivat tehdä suurempia tekoja kuin mitä Hän teki, nimittäin, saarnata aitoa evankeliumia rististä ja ylösnousemuksesta.
6. Eräänä päivänä, kun Kristus suorittaa loppuun lunastustehtävänsä kansansa suhteen heidän ruumiillisen ylösnousemuksensa kautta, meidän fyysiset tarpeemme tulevat täydellisesti ja pysyvästi hoidetuiksi.

Koska näissä elintärkeissä kysymyksissä esiintyy niin laajalti hämmennystä ja väärinymmärrystä, suosittelen tätä teosta Jumalan kansalle kaikkialla. Ainoastaan Hänen Totuutensa voi vapauttaa meidät pelosta ja huolesta, kun tuska ja sairaudet kohtaavat meitä.

**John C Whitcomb, teoksen
“Merkkilahjojen aika on ohitse”
esipuheessa**

<http://www.JesusOnHerra.com/Merkkilahjat.pdf>)

Luopiot ovat ihmisiä, jotka kuulevat evankeliumin, tunnustautuvat kristityiksi, tulevat yhdistetyiksi kristilliseen seurakuntaan ja sitten hylkäävät tuon uskonsa tunnustuksen, päättäväisesti torjuvat Kristuksen, hylkäävät kristittyjen yhteyden ja astuvat Herran Jeesuksen Kristuksen vihollisten joukkoon. Luopumus on synti, jota voivat harjoittaa vain uskottomat - eivätkä ne jotka tulevat petetyiksi - sellaiset, jotka tietoisesti, tahtoen ja häijysti kääntyvät Herraa vastaan.

Sitä ei tulisi sekoittaa tavallisen uskosta osattoman syntiin, joka kuulee evankeliumin, muttei tee mitään asian eteen. Esimerkiksi joku voi jättää ratkaisun Kristukseen tekemättä, vaikka Pyhä Henki toistuvasti kutsuu häntä. Mutta tällainen henkilö ei ole luopio. Hän voi yhä pelastua, jos hän antaa elämänsä Vapahtajalle. Luonnollisesti, jos hän kuolee epäuskossa, hän on ikuisesti kadotettu, mutta hänellä on toivoa niin kauan kuin hän kykenee uskomaan Herraan.

Luopumista ei tulisi sekoittaa lankeamiseen. Tosi uskova saattaa ajautua todella kauas Kristuksesta. Synnin vuoksi hänen yhteytensä Jumalaan on rikkoutunut. Hän saattaa jopa ajautua siihen pisteeseen, jossa häntä ei enää tunnisteta kristityksi. Mutta hänet voidaan palauttaa täyteen yhteyteen heti, kun hän tunnustaa ja hylkää syntinsä (1 Joh. 1:9).

Luopumus ei ole myöskään sama kuin anteeksiantamaton synti evankeliumeissa. Se oli synti, jossa Herran Jeesuksen ihmeteot väitettiin demonien prinssin tekemiksi. Itse asiassa Hän teki ihmeensä Pyhän Hengen voimassa. Se, että väittää niiden olevan paholaisesta lähtöisin, oli yhtä paha solvaus kuin Pyhän Hengen pilkka. Se vihjasi, että Pyhä Henki oli paholainen. Jeesus sanoi, että sellaista syntiä ei tultaisi koskaan antamaan anteeksi, ei tässä ajassa eikä tulevassa (Mark. 3:22-30). Luopumus on samankaltaista Pyhän Hengen pilkan kanssa siinä, että se on ikuisesti pysyvä synti, mutta siihen yhtäläisyydet sitten loppuvatkin.

Uskon, että luopumus on sama kuin kuolemaan johtava synti, mikä on mainittu 1 Joh. 5:16:ssa. Johannes kirjoitti ihmisistä, jotka olivat tunnustautuneet uskoviksi ja olivat osallistuneet paikallisseurakuntien toimintoihin. Sitten he olivat omaksuneet gnostikoiden väärät opetukset, ja olivat ilkeästi jättäneet kristittyjen yhteyden.

Heidän tarkoituksellinen lähtemisensä osoitti, etteivät he olleet todellisesti koskaan syntyneet uudesti (1 Joh. 2:19). Kiistäen avoimesti sen, että Jeesus on Kristus, he olivat tehneet kuolemaan johtavan synnin, ja oli hyödytöntä rukoilla heidän takaisinsaamisensa puolesta (1 Joh. 5:16).

Jotkut hartaat kristityt ovat huolestuneet, kun he lukevat Heb. 6:ta ja vastaavia raamatunkohtia. Saatana käyttää näitä jakeita erityisesti horjuttamaan uskovia, joilla on fyysisiä, mielenterveydellisiä tai tunne-elämän vaikeuksia. He pelkäävät langenneensa pois Kristuksesta ja ettei takaisinpaluuseen ole mahdollisuutta. He pelkäävät ajautuneensa lunastamisen pisteen ohitse. Se tosiasia, että he ovat huolissaan tästä asiasta, on todistusvoimainen osoitus etteivät he ole luopioita! Luopiolla ei olisi sellaisia pelkoja; hän torjuisi Kristuksen julkeasti.

Jos luopumisen synti ei liity uskoviin, niin keitä se sitten koskee näinä päivinä? Esimerkiksi se koskee nuorta miestä, joka tunnustautuu Kristukseen uskovaksi ja näyttää etenevän hienosti jonkin aikaa, mutta sitten jotain tapahtuu hänen elämässään. Ehkäpä hän kokee katkeraa vainoa. Ehkä hän lankeaa törkeään siveettömyyteen. Tai ehkä hän menee korkeakouluun, ja ateististen opettajien antikristilliset väittämät saavat hänet järkkymään. Vaikka hänellä on täydellinen tieto totuudesta, hän tarkoituksellisesti kääntyy pois siitä. Hän kieltää Kristuksen täydellisesti ja raa'asti tallaa jalkoihinsa kristinuskon jokaisen pyhän perusopin. Raamattu sanoo, että sellaista henkilöä on mahdotonta uudistaa parannukseen ja kokemuksemme vahvistavat sen todeksi. Olemme tunteneet monia, jotka ovat luopuneet Kristuksesta, mutta emme koskaan ole tunteneet yhtäkään sellaista, joka luovuttuaan olisi palannut Hänen tykönsä.

Kun lähestymme tämän aikakauden loppua, voimme odottaa luopumuksen aallon kasvavan (2 Tess. 2:3; 1 Tim. 4:1). Sen takia luopumisesta varoittaminen tulee yhä merkittävämmäksi, mitä pitemmälle päivät kulkevat.

© William MacDonald

Tiede vastaan Jumala

"Saanko esitellä ongelman, mikä tieteellä on Jeesuksessa Kristuksessa." Ateisti filosofian professori pitää pienen tauon luokkansa edessä ja pyytää sitten erästä oppilaistaan nousemaan.

"Olet kristitty, eikö niin, poikaseni?"

"Kyllä herra," oppilas vastaa.

"Niinpä sinä siis uskot Jumalaan?"

"Ehdottomasti."

"Onko Jumala hyvä?"

"Tottakai! Jumala on hyvä."

"Onko Jumala kaikkivoipa? Voiko Jumala tehdä mitä tahansa?"

"Kyllä."

"Oletko sinä hyvä vai paha?"

"Raamattu sanoo, että minä olen paha."

Professori virnistää tietäen. "Ahaa! Raamattu!" Hän pohtii hetken.

"Tässäpä sinulle yksi juttu. Leikitään, että tässä on sairas ihminen ja sinä pystyisit parantamaan hänet. Sinä siis pystyt siihen. Auttaisitko häntä? Yrittäisitkö?"

"Kyllä herra, yrittäisin."

"Niinpä sinä olet siis hyvä...!"

"No en sanoisi niin."

"Mutta mikset sanoisi? Sinähän auttaisit sairasta ja raajarikkoista, jos voisit. Useimmat meistä tekisivät niin, jos voisimme. Mutta Jumala ei."

Koska oppilas ei vastaa, professori jatkaa. "Hän ei tee, eihän? Veljeni oli kristitty ja hän kuoli syöpään, vaikka hän rukoili Jeesusta parantamaan hänet. Miten tämä Jeesus siis on hyvä? Hmmm? Voisitko vastata tähän?"

Oppilas on sanaton.

"Ei, sinä et pysty, ethän?" professori sanoo. Hän hörppäisee vettä pöydällään olevasta lasista antaakseen oppilalle aikaa rentoutua.

"Aloitetaanpa siis alusta, nuori mies - onko Jumala hyvä?"

"Öh... kyllä," oppilas sanoo.

"No onkos Saatana hyvä?"

Oppilas ei epäröi tässä kohtaa. "Ei."

"No mistäs Saatana sitten on syntyisin?"

Oppilas vastaa : "... Jumalasta."

"Aivan oikein. Jumala loi Saatanan, eikö niin? Kerropa minulle, poikaseni: onko tässä maailmassa paha?"

"Kyllä, herra."

"Paha on kaikkialla, eikö olekin? Ja Jumalahan loi kaiken, eikös niin?"

"Kyllä."

"No kukapa siis loi pahan?" Ja professori jatkoi, "Jos Jumala loi kaiken, siinä tapauksessa Jumala loi pahan - koska pahahan on olemassa - ja sen periaatteen mukaisesti, että tekemme tuovat ilmi mitä olemme, silloinhan Jumala on paha."

Antamatta oppilaan vastata, professori jatkaa: "Onko sairautta olemassa? Entäs moraalittomuutta? Vihaa? Rumuutta? Kaikkia näitä kauheita asioita - onko niitä maailmassa?"

Oppilas vastaa: "Kyllä."

"No kuka ne siis loi?"

Oppilas ei enää vastaa, joten professori uudistaa kysymyksensä. "Kuka ne loi?" Ei vastausta. Yhtäkkiä professori alkaa astelemaan luokan edessä. Luokka on ihmeissään.

"Kerro minulle," hän jatkaa ahdistellen toista oppilasta. "Uskotko sinä Jeesukseen Kristukseen, poika?"

Tiede vastaan Jumala

Oppilaan ääni on varma: "Kyllä, professori, minä uskon."

Vanha mies lopettaa kävelynsä. "Tiede sanoo, että sinulla on viisi aistia, joilla tutkit ja havainnoit maailmaa ympärilläsi. Oletko koskaan nähnyt Jeesusta?"

"En, herra. En ole koskaan nähnyt Häntä"

"No kerropa sitten meille, olteko sinä koskaan kuullut Jeesustasi?"

"Ei, herra, en ole."

"Oletko todellisuudessa koskaan tuntenut Jeesustasi, maistanut Jeesustasi tai haistanut Jeesustasi? Onko sinulla koskaan ollut mitään aistihavaintoa Jeesuksesta Kristuksesta, tai Jumalasta?"

"Ei, herra, pelkäänpä ettei minulla ole sellaisia kokemuksia."

"Ja silti sinä uskot Häneen?"

"Kyllä."

"Empiiristen, testattavien ja todistettavien sääntöjen mukaan tiede kertoo, ettei sinun Jumalaasi ole olemassa. Mitäpä sanot siihen, poikaseni?"

"En mitään," oppilas vastaa. "Minulla on vain uskoni."

"Niinpä. Usko," professori toistaa. "Ja siinä juuri on se ongelma, mikä tieteellä on Jumalan osalta. Ei ole mitään todisteita, vain uskoa."

Oppilas seisoo hetken hiljaa, ja esittää sitten oman kysymyksensä. "Professori, onko olemassa sellaista kuin lämpö?"

"Kyllä," professori vastaa. "Lämpöä on olemassa."

"Ja on siis myös sellaista kuin kylmä?"

"Kyllä vaan, poika, kylmää on myös olemassa."

"Ei, herra, ei ole."

Professori kääntää kasvonsa oppilaaseen, ilmeisen kiinnostuneena. Yhtäkkiä huone hiljenee täysin. Oppilas alkaa selittää.

"Jossakin voi olla paljon lämpöä, vielä kuumempaakin, super-kuumaa, mega-kuumaa, rajoittamatonta kuumuutta, valkoista kuumuutta, vähän kuumuutta tai ei ollenkaan sitä, mutta meillä ei ole mitään sellaista, jota kutsutaan "kylmäksi". Voimme päästä 458 astetta nollan alle, jolloin ei ole minkäänlaista lämpöä, mutta emme pääse yhtään sen alemmaksi. Itse asiassa sellaista kuin "kylmä" ei ole olemassakaan; muutoin me voisimme päästä alemmas kuin alin -458 astetta. Jokainen kappale voidaan tunnistaa, kun sillä on tai se lähettää energiaa, ja lämpö on sitä mikä saa kappaleen lähettämään energiaa tai omaa sitä. Absoluuttinen nollapiste (-458 F) tarkoittaa lämmön täydellistä puuttumista. Kuten huomaatte, herra, "kylmä" on vain sana, jota käytämme ilmaistaksemme lämmön puuttumista. Emme voi mitata kylmää. Lämpöä voimme mitata lämpöasteikolla, koska lämpö on energiaa. Kylmä on lämmön vastakohta, herra, juuri sen puuttumista."

Hiljaisuus luokassa. Kynä putoaa jossain lattialle, kuulostaen lähes moukarilta.

"Entäpä sitten pimeys, professori. Onko sellaista kuin pimeys?"

"Kyllä," professori vastaa empimättä. "Mitäpä yö olisi ellei se olisi pimeyttä?"

"Olette jälleen väärässä, herra. Pimeys ei ole "jotain"; se on jonkin puuttumista. Voi olla vähän valoa, valoa, tavallista valoa, kirkasta valoa, loistavaa valoa, mutta jollei ole ollenkaan valoa, ei ole mitään, ja sitä kutsutaan pimeydeksi, eikö niin? Sillä tavoin me sen sanan määrittelemme. Mutta todellisuudessa, pimeyttä ei ole. Jos olisi, voisitte tehdä pimeyden pimeämmäksi, ettekö voisikin?"

Professori alkaa hymyillä oppilaalle edessään. Tästä tulee hyvä lukukausi. "No, mitäpä yrität nyt sanoa, nuori mies?"

"Niin, professori. Pointtini on, että filosofinen lähtökohtanne on metsässä jo heti

Tiede vastaan Jumala

kättelyssä, ja niinpä myös johtopäätöksenne ovat harhassa."

Professori ei voi tässä kohtaa peitellä yllätystään. "Pielessä? Voitko selittää, miten?"

"Te perustatte kahtalaisuuden lähtökohtaan," oppilas selittää. "Väitätte, että on olemassa elämää ja sitten toisaalta kuolemaa; on hyvä Jumala ja paha Jumala. Te määrittelette Jumalan joksikin konkreettikseksi, joksikin mitattavaksi. Sir, tiedehän ei voi selittää edes sitä, miten ajatus toimii. Se käyttää sähköä ja magnetismia, mutta ei niitä koskaan näe, saati sitten että täysin ymmärtäisi edes toisen. Se, että käsittää kuoleman elämän vastakohtaksi on siitä piittaamattomuutta, ettei kuolemaa ole olemassa todellisena asiana. Kuolema ei ole elämän vastakohta, vaan vain sen puuttumista."

"No kertokaapas nyt, professori. Opetatteko oppilaillenne, että he ovat kehittyneet apinasta?"

"No jos viittaatte luonnolliseen evoluutiiviseen prosessiin, nuori mies, niin kyllä, tottakai opetan"

"No oletteko koskaan havainneet evoluutiota omilla silmillänne, herra?"

Professori alkaa puistaa päätään, yhä hymyillen, kun hän ymmärtää, mihin tuo asia on johtamassa. Oikein hyvä lukukausi, kyllä kyllä.

"Koska kukaan ei koskaan ole havainnut evoluution prosessia "työssään" eikä voi edes todistaa, että tuo prosessi on todella jatkuva ponnistus, ettekö olekin opettamassa vain omaa mielipidettänne, sir? Ettekö nyt tosiasiallisesti olekin saarnaaja, ettekö tiedemies?"

Luokkahuone kuohuu. Oppilas vaikenee, kunnes luokka hiljenee.

"Jatkaakseni siitä, mihin jätitte aiemmin toisen oppilaan kanssa, sallinette että esitän teille esimerkin siitä, mitä tarkoitan."

Oppilas katselee ympäri huonetta. "Onko tässä luokassa ketään, joka on nähnyt professorimme aivot?" Luokka purskahtaa nauruun.

"Onko täällä ketään, joka on kuullut professorin aivoja, tuntenut professorin aivoja, koskenut tai haistanut professorin aivoja? Kukaan ei näytä niin tehneen. Niinpä, empiiristen, testattavien ja todistettavien sääntöjen mukaan tiede sanoo, ettei teillä ole aivoja ollenkaan, kaikella kunnioituksella, sir. Jos tiede siis sanoo, ettei teillä ole aivoja, kuinka voimme luottaa luentoihinne, herra?"

Nyt luokassa on täysi hiljaisuus. Professori vain tuijottaa oppilastaan, kivikasvoin.

Lopulta, ikuisuudelta tuntuneen ajan jälkeen, vanha mies vastaa. "Arvaan, että heidän olisi vain uskottava niihin."

"Nyt, myönnätte että on olemassa uskoa, ja, todellisuudessa, uskoa on olemassa koska on elämääkin," oppilas jatkaa. "No niin, herra, onko sellaista olemassa kuin pahaa?"

Nyt epävarmana, professori vastaa, "Tottakai on. Näemme sitä joka päivä. Sitä nähdään päivittäisissä esimerkeissä, kun epähuumanisuus kohtaa ihmisiä. Se näkyy kaikessa maailman rikollisuudessa ja väkivallassa. Ne osoitukset eivät ole mitään muuta kuin pahaa."

Tähän oppilas vastaa, "Pahaa ei ole olemassa, herra, tai ainakaan sitä ei ole olemassa itsestään. Paha on yksinkertaisesti vain Jumalan puuttumista. Se on aivan samanlaista kuin pimeys ja kylmä - vain sana, jonka ihminen on keksinyt kuvaamaan Jumalan puuttumista."

"Jumala ei luonut pahaa. Paha on vain seurausta siitä, kun ihmisellä ei ole Jumalan rakkautta sydämessään. Se on aivan kuin kylmä joka tulee kun ei ole lämpöä tai pimeys joka tulee, kun valoa ei ole."

Professori istuutui vaieten.

Tuntematon